

Мама казва, че съ него вървѣла и опашата звезда: Кжде ли е останала?

— Знамъ! Отишла е да води гоститѣ въ малката колибка. А вжтре въ нея е златното момченце. Какъ се смѣе този жълтъ присмѣхулникъ! Той сега гледа: малката колибка, опашатата звезда и малкото момченце...

— Колко е свѣтло! Навсѣкжде като злато! Небето се разтвара и отъ него излиза голѣма опашата звезда. А какъ блещи!

Тя слиза низко, низко, ето на — опашката ѝ е до Гошо! Той простира ржчички, хваща я и здраво се държи за нея. Тя се надига, надига — стига чакъ до небето!

Гледа Гошо — отдолу хора, много хора го гледатъ.

— На, нека ме видятъ, че не ме е страхъ да стоя толкова високо!

Вдига Гошо нагоре глава. Навсѣкжде бѣло, съвсемъ бѣло.

Малки, бѣли ангелчета тичатъ наоколо и пѣятъ, пѣятъ.

И какъ пѣятъ! — „Чинъ, чинъ, чинъ, чинъ, данъ, данъ, данъ! Чинъ, чинъ, чинъ. чинъ, данъ, данъ, данъ!“

— Кжде ме водишъ?

— Сега ще видишъ! казва звездата.

А каква ли е тази малка колибка? Съвсемъ малка!

Гледа Гошо презъ комина —: златничко, мѣничко, мѣничко детенце лежи на сламата. Какво свѣтличко е! То го гледа, смѣе се, смѣе и ха, току ще проговори.

— Мама ми разказваше, че Христосъ билъ такова мѣничко, златничко момченце!

— Звездо, заведи ме при него!

Звездата слиза, слиза надолу. Гошо вече се опира на покрива на колибката. Ето, сега, презъ комина право при златното момченце!...

— Хайде, Гошо! Хайде поспаланчо! Ставай вече!

Гошо си търка сърдито очитѣ,